

Chương 78

Lén Lén Lút Lút

ua vài trận mưa thu trên những con đường đất vùng Quý Châu bùn lầy dầy đặc khiến khách bộ hành thấy phải chùng lòng.

Hôm ấy trong một khách điểm duy nhất ở vùng Đô Quân, Quý Châu bước vào ba người khách, bọn họ tuổi tác không đồng nhất.

Bọn họ chính là nhóm ba người Độc Thủ Nhân Tâm Cổ Khắc Đạo, Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật và Cẩm Tâm Hồng Tuyến Điều Thủy Linh, bọn họ ba người công lực thân pháp đều cao, bởi vậy tuy đường xá lầy lội vẫn không hề cản trở gì đến hành trình của họ, đã vậy lúc này trên những đôi giày da của họ cũng chỉ dính lấm tấm vài vết bùn mà thôi.

Tăng Thúy Linh nhân trước đây đã có một lần đi đến đây với bọn Thần Châu Tứ Sát nên rất thành thục, bấy giờ vừa vào quán đã chọn một chiếc bàn ở vị trí thoải mái mát mẻ gần cửa sổ, mời hai vị lão nhân gia ngồi xuống. Sau đó nàng gọi tiểu nhị mang thức ăn và rượu ra, phút chốc mọi người đã vào bàn ăn vui vẻ.

Chính lúc ấy ở chiếc bàn đối diện một lão già chợt mắt vụt đứng dậy, liếc mắt nhìn bọn Độc Thủ Nhân Tâm một cái rồi vội vã thanh toán tiền, rồi khỏi tiểu điểm ngay.

Độc Thủ Nhân Tâm mười mấy năm nay chỉ ẩn thân trong núi tìm dược liệu, chuyện trên giang hồ gần đây rất ít biết đến, lúc ấy cũng không chú ý đến lão già ấy.

Thiết Tâm Tú Sĩ ngược lại cười nói:

- Linh nhi, phía trước hẳn là đang có một chuyện náo nhiệt đáng coi.

Cẩm Tâm Hồng Tuyến Tăng Thúy Linh nói ngay:

- Xong vào trận mạc hài nhi cũng không sợ đâu!

Tăng Bật hỏi:

- Ngươi có biết lão chợt mắt kia là ai không?

Tăng Thúy Linh đáp:

- Hẳn phải là đồng đảng của Vân Quý Lục Túc, nhưng dù thế nào đã có độc tông Cổ gia gia và cha ở đây, Linh nhi không sợ gì nữa.

Độc Thủ Nhân Tâm cười nói:

- Người chẳng lẽ lại cậy thế hiếp người sao chứ?

Đúng lúc ấy một giọng cười nhạt vọng lại, tiếp theo nói:

- Các người thật đại ngôn, dám ở trong đất Quý Châu này mà “Mục hạ vô nhân” (Dưới mắt không người).

Bọn họ ba người liền quay đầu nhìn ra phía ấy, thấy một gã đại hán hai tay chống trên bàn miệng vẫn còn nụ cười nhạt.

Tăng Thúy Linh đưa mắt trở lại nhìn cha và Độc Thủ Nhân Tâm, thấy bọn họ chỉ mỉm cười không nói gì, chừng như cô ta không nhìn được cười nhạt nhìn lão đại hán nói:

- Khẩu khí của bằng hữu cũng đâu có kém gì chứ!

Gã đại hán cười lên “Ha ha...” nói:

- Kém hay không kém, chúng ta sẽ gặp nhau phía trước đó!

Dứt lời gã ta cửu bộ đi xuống lầu ngay.

Tăng Thúy Linh cũng đứng dậy chứng tỏ mình không chịu thua, Tăng Bất Bền xua tay nói:

- Linh nhi không nên như thế.

Thúy Linh vẻ bất phục nhưng cũng đành nghe theo lời ngời xuống.

Độc Thủ Nhân Tâm hốt nhiên chen vào hỏi:

- Lão hiền điệt, lão chột mắt kia thực ra là ai?

Câu hỏi này chính là điều Tăng Thúy Linh muốn biết, nàng bèn ngưng mục chú tâm lắng nghe Tăng Bất trả lời.

Tăng Bất cười nói:

- Cổ sư thúc không biết lão ta sao?

Độc Thủ Nhân Tâm nghĩ mãi cũng không ra, nói:

- Lão phu thật không thể nhớ ra.

Tăng Bát nói:

- Con mắt chột của lão ta bị mù mười năm trước, chỉ một điểm này sư thúc có thể nhớ ra rồi chứ?

Độc Thủ Nhân Tâm nhíu mày suy nghĩ thêm giây lát, hốt nhiên lão vỗ đùi đánh đét một cái la lên:

- Ta nhớ ra rồi, lão ta chính là Thần Toán Tử Lương Nhật Khóa, nhị sư đệ của Diệu Diệu Thần Ông. Thế thì đều người quen thế nhưng tại sao lão ta không chào hỏi nhỉ?!

Tăng Bát cũng không hỏi ra nguyên nhân, nhìn Tăng Thúc Linh nói:

- Linh nhi, người và ngoại tăng tổ có phải đã đắc tội với người ta không chứ?

Tăng Thúc Linh nhớ lại lần trước chuyện mượn Hương Mộc Châu của Diệu Diệu Thần Ông Bạch Vân Phi, bất giác héch mũi “Hừ...” một tiếng nói:

- Đắc tội với bọn họ! Có cơ hội hài nhi sẽ cho họ một bài học nữa mới phải!

Độc Thủ Nhân Tâm cười nói:

- Linh nhi hẳn là có uẩn khúc trong lòng, bây giờ mới giận như vậy! Cứ chờ lát nữa gặp nhau sẽ rõ cả vậy!

Hốt nhiên lão thay đổi ngữ khí nói tiếp một câu:

- Xem ra gã hán tử kia lại là một vấn đề khác, Linh nhi, người trước đây hẳn đã gây ra không ít sóng gió!

Cầm Tâm Hồng Tuyến Tăng Thúc Linh nộ khí chưa dứt nói:

- Không cần biết bọn họ có phải là người của nhau không, đằng nào thì Linh nhi hôm nay quyết không để bọn họ khinh thường!

Tăng Bát thấy Thúc Linh tính khí quật cường ngang ngạnh như vậy bất giác thương cảm, ngầm trách mình không phải khiến cô ta đã nhiều năm giao du với ác nhân, trong chuyện này tất phải cần phí nhiều thời gian tu dưỡng tâm tính cho nhi nữ của mình.

Lúc ấy ông cũng không tiện trách cứ cô, miễn cưỡng cười không nói gì thêm.

Ba người rời khỏi Đô Quân, trong lòng Thúc Linh trước đây với Diệu Diệu Thần Ông vẫn chiếm hết, khiến cô nôn nóng chạm mặt bọn họ lấy thân phận nữ nhi của Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bát nói ra cho hả giận.

Bọn họ đi được một hồi lâu, Tăng Bát lên tiếng nói:

- Linh nhi, sự tình đã đến rồi đó!

Rồi ông cùng với Độc Thủ Nhân Tâm mỗi người tự lấy khăn tay che hết nửa khuôn mặt của mình.

Đi thêm chưa được mười trượng nữa đã thấy tám bóng người phi thân trong các lùm cây vọt ra, bọn họ cao thấp mập ốm khác nhau, ngoài gã hán tử lúc nãy họ đã biết bảy người còn lại tuổi tác đều ngoài ngũ tuần. Chỉ bằng vào thân pháp cũng đủ thấy bọn họ công lực không kém chút nào.

Độc Thủ Nhân Tâm và Thiết Tâm Tú Sĩ chậm lại một bước, nhường cho Thúy Linh ra mặt.

Cầm Tâm Hồng Tuyến Tăng Thúy Linh dừng chân lại ngay giữa đường, cười lên lạnh lạnh nói:

- Các vị có gì chỉ giáo?

Một lão nhân tuổi lớn nhất trong bọn lên tiếng hỏi:

- Cô nương đúng là Cầm Tâm Hồng Tuyến chứ?

- Nếu đúng thì sao chứ?

Lão già lúc này nói tiếp:

- Cô nương là người minh bạch, Thần Châu Tứ Sát và Vân Quý Lục Túc đều đã không chiếm thế trên cô nương, Long Hồ Ngọc Tiền hẳn vẫn tại trong người cô nương chứ?

Cầm Tâm Hồng Tuyến Tăng Thúy Linh vừa nghe nhắc đến Long Hồ Ngọc Tiền bất giác phần nộ nói:

- Các vị tự cho rằng thắng qua Thần Châu Tứ Sát và Vân Quý Lục Túc ư? Bỏ cô nương muốn biết đại danh các vị thử xem có đủ tư cách hỏi đến Long Hồ Ngọc Tiền hay không?

Lão già thần sắc vẫn ôn hòa, tuyệt không giận khí, từ từ nói:

- Tiện danh ngu huynh đệ chúng ta không đáng để cô nương biết đến, lão phu đại diện hỏi cô nương một câu là trong tình hình này cô nương có chấp nhận trao ra Long Hồ Ngọc Tiền hay không?

Đôi mắt trong sáng Thúy Linh chuyển động mấy lần, nói:

- Nếu như ta đưa ra lại điều kiện thì các vị có chấp nhận không chứ?

- Điều kiện gì?

- Hương Mộc Châu!

Hiển nhiên cô ta có ý tìm phiền hà cho Diệu Diệu Thần Ông.

- Cô nương đã nói vậy ngu huynh đệ không dám bất tuân, hẹn ba ngày sau tại Quý Dương vật đổi vật, không ai được sai lời!

Thúy Linh nói:

- Sau ba ngày các người không đến thì sao?

Lão già nói:

- Sau ba ngày ngu huynh đệ không lấy được Hương Mộc Châu thì sẽ không bao giờ sinh vọng tưởng nữa!

Tăng Thúy Linh nghiêm mặt nói:

- Chúng ta một lời nhất định, Long Hồ Ngọc Tiên chờ các người.

Lão già liếc mắt nhìn bọn Độc Thủ Nhân Tâm và Thiết Tâm Tú Sĩ một cái, rồi hốt nhiên quay người hét lớn:

- Đi!

Lão quay người định dẫn đầu bảy lão già bỏ đi.

Đột nhiên đúng lúc ấy một giọng cười lớn vọng lại nói:

- Các người định đi tìm lão phu sao?

Trong tiếng cười, Diệu Diệu Thần Ông sánh vai với Toán Tử Lương Nhất Khóa phi đến.

Bảy lão già mặt thoáng hiện nét mừng rỡ, phút chốc đã hình thành thế trận Thất Tinh Huyền Ảnh chờ đợi.

Diệu Diệu Thần Ông không vội nhảy ngay vào thế trận của họ, dừng chân lại ngoài hai trượng, đột nhiên thân sắc nghiêm lại lấy từ trong người ra một vật giơ cao lên nói:

- Bảy vị bằng hữu biết vật này chứ?

Cầm Tâm Hồng Tuyến Tăng Thúy Linh nhìn theo tay lão ta chỉ thì thấy đó là một cây Thúy Phụng Ngọc Trâm thông thường, trong lòng kinh dị nghĩ: “Há chỉ một cây trâm thông thường như vậy lại có thể hù dọa nổi bảy lão ma sao?” Trong lòng vừa nghĩ ánh mắt lại chuyển nhìn bảy lão già kia.

Quả nhiên đã thấy trên mặt bảy lão già hiện vẻ do dự, tựa hồ như có chút úy kỵ cây Ngọc trâm kia.

Diệu Diệu Thần Ông nói tiếp:

- Không biết các vị lão bằng hữu có thể vì lệnh chủ hay không?

Lão già đưa mắt nhìn sáu vị huynh đệ của mình, đôi môi mấp máy chùng như truyền âm thương lượng, cuối cùng nói:

- Ngu huynh đệ xin cáo lui!

Rồi lão quay sang nhìn Thúy Linh nói:

- Lời giao hẹn của chúng ta hủy bỏ, xin cô nương lượng thứ!

Bọn họ đến đột ngột bây giờ ra đi trong sự bất ngờ của mọi người, Tăng Thúy Linh cười nhạt nói lớn:

- Chiếc trâm nhỏ ấy không dọa nổi bốn cô nương đâu!

Diệu Diệu Thần Ông nghe xong chỉ cười nói:

- Tăng cô nương giận lão hủ sao? Sau chuyện đó nghĩ lại lão hủ thấy rất hổ thẹn, cuối cùng quyết định đi tìm cô nương trao tặng Hương Mộc Châu!

Thúy Linh “Hừ...” một tiếng phẫn khí chưa dứt.

Diệu Diệu Thần Ông ngược ngáp bước đến bên bọn Tăng Bật và Độc Thủ Nhân Tâm nói:

- Nhị vị đại hiệp danh chấn thiên hạ lẽ nào không chiếu cố cho lão hủ này sao?

Độc Thủ Nhân Tâm và Thiết Tâm Tú Sĩ cùng cười phá lên, thoát gỡ chiếc khăn che mặt ra nói:

- Chúng ta chỉ không chiếu cố cho bảy lão tặc tự ngôn tự đại kia thôi, Bạch huynh xin chớ hiểu lầm.

Thần Toán Tử Lương Nhất Khoá tiến lên thì lễ nói:

- Xin nhị vị đại hiệp thứ cho lúc này ở Đô Quân đã không tương kiến.

Độc Thủ Nhân Tâm cười nói:

- Thực ra các người làm trò này để làm gì chứ, sao không nói ra đi!

Diệu Diệu Thần Ông Bạch Vân Phi nghiêm túc nói:

- Tiểu đệ thừa mệnh mời ba vị đến Vân Vụ Sơn một chuyến!

- o O o -